

Κ' ἦτον τ' ἀέρι δροσερό κ' ἡ κόρη 'ς τὴν λαλιά της
κ' ἦπερ' ἄνεμος τὴν λαλιά 'ς τὰ ὄρη τὰ λαγκάδια
κ' ἀντιλαχοῦσαν οἱ κρεμ-μοὶ κ' οὔλα τὰ ριτσόονα
(ριζοβούνια).

ἀντιλέγω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντιλέω
Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Μέσ. ἀντιλέγομαι Μέγαρ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιλέγω.

1) Λέγω ἐναντία, ἐναντιολογῶ: "Ο,τι καὶ ἂν τοῦ πῆς,
αὐτὸς ἀντιλέγει. Συνήθισε ν' ἀντιλέγῃ κοιν. || Φρ. Λέγω καὶ ἀντι-
λέγω (ἀναιρῶ ὅ,τι εἶπον. Συνών. φρ. λέγω καὶ ξελέγω)
Κερασ. || Ἄσμ.

Ἡ μάνα της ἡ Σκλήραινα, κάτσε, Ρηνιώ, τῆς λέγει,
καὶ ὁ κύρις της ἀντίλεγε, σῦρε, Ρηνιώ μου, σῦρε
Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών. ἀντικρίνω Β 2, ἀντιμιλῶ.

2) Μέσ. ἐρίζω, φιλονικῶ Μέγαρ.

ἀντιλήβομαι σύνηθ. ἀδिलήβομαι Θήρ. Κύθηρ. Ἀόρ.
ἀδिलήφτηκα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. ἀντιλήφτηκα <ἀντελήφτην τοῦ
ἀρχ. ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ: Ἀντιλήβεται εὐκόλα ὅ,τι τοῦ πῆς.
Δὲν ἀντιλήβεται τῇ θέσιν του σύνηθ. Ἀδिलήβομαι τὸ καθεὶς
Θήρ. Σὺν ἡκουσένε τοοὶ φωνές, ἀδिलήφτηκεν πῶς ἦτανε τῶν
ἀθρόπῳ δου Γαλανᾶδ. Συνών. ἀγροικῶ 1, ἀναβάλλω 4,
ἀναγροικῶ, ἀνανοῶ 2, ἀνεμίζω (I) Α 8, καταλα-
βαίνω, νοιώθω.

ἀντίληψι ἡ, λόγ. κοιν. ἂντιληψι Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀντίληψις.

1) Τὸ νὰ ἀντιλαμβάνεται τις, τὸ νὰ ἐννοῇ, ἡ ἰκανότης
πρὸς γνῶσιν τοῦ ἐκτὸς ἡμῶν κόσμου λόγ. κοιν.: Ἐχει
γερὴ ἀντίληψι. Δὲν ἔχει ἀντίληψι καὶ δὲ θὰ μάθῃ τίποτε.

2) Λιποθυμία, οἶον ἔνεκα καύσωνος, δυσωδίας, συγκι-
νήσεως κττ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακεδ. Μάν.
Μεσσ.): Ἦταν σήμερα 'ς τὴν κηδεῖα ἡ μάνα μου καὶ τῆς
ἤρθε ἀντίληψι Μεσσ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Θουκ. 2, 49, 7 «εἴ τις
ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντί-
ληψις αὐτοῦ ἐπεσήμεναι» (προσβολὴ τῶν ἄκρων).

ἀντιλογῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀντιλοῇ Πελοπν. (Μάν.) ἀθιογῇ
Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀντιλογία. Διὰ τὸν μετασχημα-
τισμὸν ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 9 κέξ. Ὁ τύπ.
ἀθιλογῇ καὶ μεσν. Ἰδ. ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 6, 109.

1) Κακολογία, διαβολὴ Τσακων.: Ὁ δεῖνα εὐκείατξε νι
νία ἀθιογῇ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Δημοσθ. 40, 32 «ἐξ ἀντιλο-
γίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος... εἰς Ἀρειον
πάγον με προσεκαλέσατο». 2) Ἐνόχλησις, στενοχω-
ρία Πελοπν. (Μάν.): Τὰ παιδιὰ εἶναι ὅλο ἀντιλοῇ μὲ τοῖς
φωνές τους.

ἀντιλόγημα τό, ἀμάρτ. ἀντιλόγ'μα Σαμοθρ. ἀντι-
λόγισμα Χίος ἀντιλόισμα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλογῶ.

1) Ἀντιλογία, ἀπρεπὴς ἀπάντησις Σαμοθρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ταραχή, στενοχωρία Μάν.

3) Πληθ., νουθεσίαι, παραινήσεις, παρατηρήσεις Χίος
Ἔτισεῖνα τ' ἀντιλογίσματα ποῦ τοῦ 'λεγεν, ἄξιζεν καθένα δέκα
φλουριά.

ἀντιλογητής ὁ, ἀμάρτ. ἀθιογίστρα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλογῶ. Ὁ τύπ. ἀθιογίστρα ἀντι
ἀντιλογίστρα ὡς καὶ ἀθιογῇ <ἀντιλογῇ.

Κακολόγος, συκοφάντης. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτοπαίγν.
στ. 322 (ἐκδ. Hesselings-Pernot) «ψεύστης καὶ ἀντιλο-
γητής καὶ ὁποῦ φιλεῖς κομπῶνεις».

ἀντιλογία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντι-
λογίγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀντιλογία Ἡπ. (Τσαμαντ.) Μακεδ.
(Φλόρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. ἂντιλογία Ἡπ. ἀντι-
λογία Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀντιλογία.

1) Ἀντίρρησις λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Χωρὶς
ἀντιλογία κοιν. Νὰ ζητήσης ὅ,τι νὰ θελήσης, γιατί θὰ σοῦ
δοθῇ χωρὶς δεύτερο λόγο καὶ ἀντιλογία Ἡπ. || Φρ. Εἶναι ὅλο
ἀντιλογία (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς διαφωνοῦντος καὶ ἀντιλέγοντος)
κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ἀπάντησις,
ἀπόκρισις Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Γκριντ.
Φλόρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Δώδικο χρόνους κάνει μέσα 'ς τὴ Φραγκιά,
οὐδὲ χαρτὶ μοῦ στέλνει καὶ οὐδ' ἀντιλογία

Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ.)

Καὶ αὐτοὶ τὸν ἀποκρίνονται καὶ ἀντιλογία τὸν δίνουν
Μακεδ. — Ποίημ.

Καὶ ὁ Κωσταντῆς λαβαίνοντας τὸ μήνυμα τῆς κόρης
τῆς ἔστειλε γι' ἀντιλογία φλωρί Κωσταντινᾶτο

ΧΧρηστοβασ. Ἀγάπ. 2, 81 Συνών. ἀντίλογος 2.

ἀντιλογίζω ἀμάρτ. ἀδילוῖζω Θήρ. ἀδילוῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίλογος.

Εἶμαι ἀνόμοιος, διαφέρω: Τὸ φόρεμα ἀδילוῖζει (ὅταν
προσραφῇ τεμάχιον διαφόρου ὑφάσματος).

ἀντιλογίτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιλοῖτικος Θήρ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίλογος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτικος.

Ὁ ἀντιθέτου λογῆς, ἀπροσάρμοστος, ἀνόμοιος, ἐπὶ
πραγμάτων ἀποτελούντων ζεύγος: Αὐτὰ τὰ ποδήματα εἶναι
ἀδιλοῖτικά (δηλονότι δύο δεξιὰ ἢ δύο ἀριστερά) Νάξ.
Συνών. ἀλληλογίτικος, ἀντίλογος, ἀταίριαστος, ἄται-
ρος, δῖλογος, μονόλογος, παράταιρος.

ἀντίλογος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίλοος Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λογή. Πβ. καὶ τὸ
ἀρχ. ἀντίλογος.

Ἀντιλογίτικος ὁ ἰδ.: Οἱ κάρτσες εἶναι ἀδίλοες. Ἀδί-
λοα ποτήρια.

ἀντίλογος ὁ, Ἡπ. Κάρπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καστορ. Καταφύγ.) Πελοπν.
(Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Λάστ. Μάν. Οἶν.) Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.) ἀδίλογος Νάξ. Πάρ. ἀντίλοος Κύπρ. ἀντί-
λουγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. ἀντίλους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀντίλογο τό, Πελοπν. (Λάστ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀντίλογος.

1) Ἀντιλογία, ἀντίρρησις ἐνθ' ἀν. πλὴν τοῦ Πόντ.:
Ἐχει πάντα τὸν ἀντίλογον 'ς τὸ στόμα (διαρκῶς ἀντιλέγει)
Μάν. Ἐχει ὅλο τὸν ἀντίλογο 'ς τὸ στόμα Σῦρ. || Φρ. μετὰ τοῦ
λόγος ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτό: Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο (ὁ τρα-
χὺς λόγος προκαλεῖ ἀνάλογον ἀντιλογία) Ἀργ. Βούρβουρ.
Θεσσαλον. Ὁ λόγος ἔχει καὶ ἀντίλογο Λακων. Κάθε λόγος
ἔχει καὶ τὸν ἀντίλόγον του Ἡπ. κ. ἄ. Οὐ λόους ἔχ' καὶ ἀντίλουον
Αἰτωλ. Κάθε λόος ἔδ' ἀντίλοο Κύπρ. Ὁ λόγος φέρνει ἀντίλογο
Θεσσαλον. Πελοπν. (Οἶν.) Ὁ λόος φέρνει τὸν ἀντίλοον Κύπρ.
Τὰ λόγια εἶναι θηλυκὰ καὶ ὁ λόγους φέρνει ἀντίλουγον Λιβύσσ.
Λόγους καὶ ἀντίλουγους καὶ δέκα παραπάνου Ἡπ. Λόγο τὸν
ἀντίλογο (μὲ τὰς ἀμοιβαίας ἀντεγκλήσεις, μὲ τὴν λογο-
μαχίαν) Κέρκ.

Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο καὶ ἀντίλογος φαρμάκι
Ἀρκαδ.

Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο, τ' ἀντίλόγ'χει πίκρα
Λάστ. Πβ. Cramer Anecd. 3, 216, 15 «λόγῳ λόγον παλαι-

στέον κατὰ τὴν παροιμίαν». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ἀπάντησις ἀπόκρισις Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἐγραψα τον γραμμαν κι ἀντίλογον 'κ' ἐπῆρα Κερασ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 142 (ἐκδ. K.Dawkins) «ἐπέψαν γραφές τοῦ κυβερνοῦρη, ὁποῖος ἔπεψεν τοὺς ἀντίλογον, πῶς δὲν θέλει νὰ τὸν δώσῃ». Συνών. ἀντιλογία 2.

ἀντιλογῶ Θράκ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχν. 1, 224 ἀδιλογῶ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. ἀντιλοῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀντιλοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀντ'λουγῶ Σαμοθρ. ἀντιλογάω Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.) ἀδιλογίω Κεφαλλ. ἀδι- οῖζω Θήρ. Μέσ. ἀντιλογοῦμαι Χίος ἀδ'λουγοῦμαι Θράκ. (Αἰν.) ἀντιλοοῦμαι Τήλ. ἀντιλουειῶμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σιάτ. Σισάν. Σνίχ. κ. ἀ.) ἀντιλουειῶμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντιλουειέμι Μακεδ. ἀντιλουειέμι Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς.) Μακεδ. (Σισάν.) ἀντιλουέμι Μακεδ. (Γρεβεν. Ζαπαντ.) ἀντ'λουέμι Μακεδ. (Γρεβεν.) ντιλογοῦμαι Ἀστυπ. Ἴων. (Κρήν.) Μετοχ. ἀντιλοισμένος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀντιλογῶ.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀντιλέγω, ἐναντιολογῶ ἀπανθα- διαζών Θήρ. Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος: Μοῦ ἀδιλογεῖ Κεφαλλ. Μὴ μ' ἀδιλογῆς καὶ βορῶ νὰ σοῦ φέρω καὶ μαριτύρους Θήρ. Ἀντιλογάει 'ς τὸν πατέρα του Παξ. Ἀ γάνω πῶς τοῦ μιῶ καὶ μ' ἀδιλόηση, θὰ τόνε σκοτώσω Κρήτ. Δὲν τοῦ ἀδιλογᾷ αὐτόθ. Ν' ἀντιλογήσουν τοῦ πρωτόγερου θὰ ταν ἀσέβεια ΚΠα- σαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Καὶ μέσ.: Ἡ νύφ' μ' εἶνι καλή, ὅτ' κι ἂν τῆς πῶ, δὲν ξέρ' πουτὲς νὰ ἀντιλογῇ Σισάν. || Γνωμ.

Σέβου, μὴν ἀδιλογᾶσαι, | γιατί θὰ ξυλοκοπᾶσαι Κρήτ. || Ἄσμ.

Βρέ, τίνος εἶσαι σὺ παιδί καὶ Δράκου ἀντιλοέσαι; Χίος

Ἀντιλοήθη κ' εἶπεν του κ' ἦκαψε τὴν καρδιάν του αὐτόθ. β) Μεταβάλλω γνώμην Κύθηρ.: Ὁ δεῖνα ἀντι- λόησε. 2) Συγχύζω, ταράττω τινὰ Μακεδ. (Σιάτ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Κάτσε ἡσυχος, γιατί μ' ἀντιλόησες Λακων. Νὰ καμωθῆς, γιατί μᾶς ἀντιλόησες μὲ τοῖς φωνές σου Μάν. || Ἄσμ.

Σὰν τό εἶδ' οὐ κόσμους θάμαξαν, κουρίτσια ἀντιλουήθ'καν Σιάτ. Καὶ ἀμτβ. συγχύζομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Φρ. Ἐχασα κι ἀντιλόησα (παρεφρόνησα) Λακων. Μάν. || Ἄσμ. Ἐκάη ἡ καρδιά μου, ἐχώνεψε, | γιατί εἶχα τοὺς ἐφτὰ ἀδελφοὺς κ' ἔχασα κι ἀντιλόησα, | κι ἂν ἤξερα λησιμόνησα (μοιρολ.) Μάν. Μετχ. ἀντιλοισμένος = ζαλισμένος, σκοτι- σμένος Γέρμ. Μάν.

Β) Μέσ. 1) Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ Ἀστυπ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Γρεβεν. Ζαπαντ. Σιάτ. Σισάν. Σνίχ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τήλ.: Μὲ τοῖς χαρές σας, ἀφέντη, ντιλογᾶται τὸ ραφάκι Ἀστυπ. Ἐχετε καὶ στόμα ν' ἀντιλογεῖστε κιόλας! Ἡπ. Ἐοὺ ἄντας δὲ σὶ ρουτοῦν μὴ ἀντιλογεῖσαι Σισάν. Μὴν ἔρχισι κοντά μ', ἀντι- λουήθ'κι οὐ σπανός Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Τὸ φυσικό ἐφώναξαν κι ὅπ' εἶχ' ἀντιλογήθη (ὁ πλούσιος ἔχει μεγαλύ- τερον θάρρος τοῦ εὐγενικοῦ, ἀλλὰ πένητος) Ἡπ. Τ'ς ἰννεῖ ἡκ'οι οὐ κ'φός, τ'ς δέκα ἀντιλουγήθ'κι (ἐπὶ νωθροῦ τὴν ἀντίληψιν) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κ' ἔνα πουλλί, χρυσὸ πουλλί πικρὰ μοιρολογάει κι αὐτὸς ἀντελογήθηκε καὶ 'ς τὸ πουλλάκι λέγει αὐτόθ.

Κ' ἐκείνον τὸν ἐρώτησα κι αὐτὸς μ' ἀντιλογήθηκε αὐτόθ.

Κι αὐτὸ ἀντιλογήθηκε ψηλά 'πὸ τὸ κλαράκι αὐτόθ.

Οὐ ἥλιους ἀντ'λου'ήθηκε, ἥλιους ἀντιλουέτι Γρεβεν.

Κ' ἡ κόρ' ἀντιλουήθηκε, τοῖν ξένοντι φονάζει Σνίχ.

Πλάκα τ' ἄκουσι κ' ἡ γῆς ἀντιλουγήθη Μακεδ.

Ὅντας ἀναστενάξω 'γώ, ἡ γῆς ἀντιλοᾶται καὶ τὸ φεγγάρι χάνεται κι ὁ κόσμος μὲ λυπᾶται Τήλ.

Χίλια δίνου νὰ τοῖν ἰδῶ κι δυὸ νὰ τοῦ μιλήσουν κι αὐτὸς ἀντιλουήθηκε 'πουμέσ' ἀπ' τοῦ θαλάσσου Σιάτ.

2) Αἰσθάνομαι πόνον κάπου Ἴων. (Κρήν.): Μὲ ντιλογᾶται τὸ χέρι μου. Οὔλα μου μὲ ντιλογοῦνται. β) Ἀπροσ. ἔχω πόνον κάπου Χίος: Μ' ἀντιλογᾶται 'ς τὰ πλευρά.

ἀντίλοξα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀντίλουξα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀντίλοξος.

1) Εἰς πλαγίαν θέσιν, πλαγίως, ἐν σχέσει πρὸς τὸν μακρόθεν βλέποντα: Τ' ἀμπέλι μ' εἶν' ἀντίλουξα ἀπ' τοῦ χοιριό. Ἀντεῖνον τοῦ χοιριό ἔρχιτι ἀντίλουξα ἀπουδῶ 'πὸν μᾶς. Συνών. ἀνάζεορβα Α 2, ἀντίζεορβα 1, ἀπόζεορβα, ξεορβά, λοξά. 2) Μεταφ. ἀντιθέτως πρὸς τὴν προσδο- κίαν ἢ ἐπιθυμίαν τινός, δυσμενῶς, ἀτυχῶς: Ἐρχονται ἀντίλοξα τὰ πράματα.

ἀντίλυπος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ.² 27

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λύπη.

Ὁ ὡς ἀντίδοτον τῆς λύπης παρεχόμενος, ὁ ἐπίληθος τῆς λύπης: Ποίημα.

Ἀλλ' ἐκείνη ὀλογάληνη | μὲ τ' ἀνθισμένο χέρι τὸ ἀντίχολο κι ἀντίλυπο | βοτάνι μοῦ προσφέρει.

ἀντίμακρα ἐπίρρ. ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 202

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. μακράν.

Μακράν, εἰς ἀπόστασιν: Ποίημα.

Τὴν ὥρα ποῦ πρωτόσχιζες | τ' ὠραῖον νησιοῦ τὸ κῦμα, φωνὴ θὰ σοῦ 'πε ἀντίμακρα | συρμένη ἀπ' τὸ γιᾶλό.

ἀντιμαμαλίδι τό, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιμάμαλο.

Μικρὸς κυματισμὸς ἀπὸ τῆς παραλίας ἀντίθετος πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀντιμαμαλίζω ἀμάρτ. ἀδιμαμαλίζω Κρήτ. ἀδιμα- μαλῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιμάμαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἐνεκα ἐλαστικότητος ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν θέσιν, ἀντιπάλλομαι: Ἀδιμαμαλίζει τὸ ξύλο (κάμπτεται καὶ πάλιν ἀποκαθίσταται εἰς τὴν προτέραν θέσιν). Ἀδιμαμάλισε τὸ ξύλο καὶ τὸν ἐχτίπησε.

ἀντιμάμαλο τό, Ἡπ. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Μεγίστ. Πειρ. Πελοπν. (Λακων.) Σαλαμ. Τήλ. Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) ἀδιμάμαλο Ἄνδρ. Κάλυμν. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Λευκ. ἀδιμάμ-μαλον Σύμ. ἀδ'μάμαλο Πάρ. (Λεῦκ.) ἀδιμάματος ὁ, Μήλ. Σέριφ. Σῦρ. (Γαλις.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. μάμαλο.

1) Τὸ παλινδρομοῦν κῦμα, ἰδίᾳ κατὰ τὰς βραχῶδεις ἀκτὰς Κέρκ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Σαλαμ. Σέριφ.: Φρ. Βρῆκε τὸν ἀντιμάμαλό του (τὸν ἀντίπαλον, τὸν ἀντα- γωνιστὴν του) Μήλ. β) Ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν ἡσυχος σάλος τῶν κυμάτων Λευκ. 2) Θαλασσοταραχὴ προερ- χομένη ἐκ συγκρούσεως κυμάτων ἀντιθέτου φορᾶς Ἄνδρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κύθηρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πειρ. Σύμ. Χίος: Μᾶς ἔπιασε ἓνα ἀντιμάμαλο ποῦ δὲ σταυρώσαμε

